

Estimada Mercè. Vais dir-te avui que t'escrivia per clares-te un escàndol i la veritat és que ja no se' com hi ho: he estat tot el malhumor i somniat i no em sento gens disposat a tornar sobre coses passades. Però com que et dec una explicació, allà va.

hi ha una cosa que ens és odiosa als metges sense excepció, tot i que ho dissimulem - a vegades - per que no hi ha més remei. És allò que se'n diu "la família del malalt" a saber, aquell conglomerat de mares, tietes, cosines, veïnes, àvies, dides, etc (tot l'aura femenina, com es veu), que rodren incessantment la capçalera del malalt i diparen sense pietat contra el pobre metge les seves vegueries i inanimacions més o menys malèvols.

- Què li sembla si li fossien una ventura d'atacar-n' aquí?
- Vol dir que li seria ho de portar una bufandeta de llana sense alisar-se la melca?
- No el rebecaria una mica de bon de columna vidua?

6-11-40 6
- Vol dir que aquesta llei no es de
dehilitat? El meu poble Fortunato, A.C.S.
quan va tenir les lletres cada matí per
esmorzar es havia un poble de Uetata ...
etc etc.

Tan content que estava jo quan veia la
cara congestionada d'en V dues vegades a
la setmana, i la d'en J. dos cops al
dia de poder-lo dir, almenys, que
no es veu en pressió, que ~~se~~ se compensa
perfectament la inutilitat de tota terà-
pia en aquests casos i que ja s'acabaria
un dia o altre com així ha estat. Perquè
ni haurien d'atribuir de coses en què ni
ells ni jo tenim la menor confiança?

And en política, una tal actitud no seria
possible. Com cuidaria "la família de
malalt" - És clar, no hi ha de treure de
sang si no li hi fau res!

Jo tenia aquest avantatge de poder
parlar de metje a metje, i dins de
la cosa desapareixible tenia almenys el
consol de pensar que ~~no~~ ni estalviaria
va de patir inútilment, sobretot després
que, a instàncies meves en J. va decidir
de donar-me gelatinós. "Sabien que

l'anava bé i no m'hi donaven!"

INFORME

engany exclamation tu. En efecte, ahir a la nit, per insistència d'en V. me'n van tornar a donar i aquest matí, després de dos dies, he tornat a fer una Espuma - petitiíssima, això sí.

Ah, Mercè, ~~no et poden~~ el'escena que vas fer a en Josep ^{en una escena} de "família del malalt". Et vas sentir ~~una~~ la mera germana, la mera tieta, la mera dida o la mera portera, i vas obrir com elles haurien fet. No cal dir com t'ho agafaria. És una nova prova d'amor que m'hi arriba a l'ànima; però no hi hi havia pas necessitat.

Des-me, de medicina, de tractar els malalts, es metges són encara es que en sabem més, i tots es metges estàn d'acord en que tots es malalts han rien de ser orfes, solters i sols en el món mentre dures la seva malaltia.

I això sí tot. Ara que ens hem hem escan d'alt rat mútuament, ja podem quedar tranquils.

Ahí, en J. va per me una llarga ex

6-11-42 02
plicació i jairebé em va condre
que, realment, la cosa del pulmó dret
pot haver m'ha estat durant tots a
quarts dies. Se' que amb tu també
heu parlat d'açò i que fins
t'ha confessat que les lesions vells
de l'esquerra han fet una petita
cova perifèrica. Jo potser no t'ho heu
ria dit fins que haguessis estat
West. A l'horari, has pensat alguna
cosa per St. Joseph? A mi, a volitant que
es demana escaneu ves dies des seus exàmeny
ni hauria fet il·lusió de fer-li fer el
seu primer paper l'imulat de metje
i receptes, però, bancament, heu ho
de fer en castellà me'n la passar
les James. Pensa hi algun moment
l'es més. Aquesta vesada el selatiu
no m'ha fet ni mal, he dormit
com un soc tota la nit i aquest
matí tenia 36.5. Misterios del
organismu.

Tu

Em voldria enviar: a la Maria }
INFORME
route Mandarine, de R. Dorjels }